

Trong *Lời tỏ tình của Mùa Xuân* có câu:

“... và tôi biết rằng
nói yêu em là điều khó khăn ...”

Chắc là vậy, chắc là khó khăn lắm, cho nên thằng Bảo, tên bạn thân của tôi cứ mãi vò đầu, bứt tóc không biết nói làm sao để cho Ngọc Hân được biết cái bầu tâm sự của nó...

- Ê Nhân, mày trước giờ luôn có những ý kiến hay, vậy mày làm ơn nghĩ giùm cho tao cách nào để thổ lộ cùng nàng đi.
- Trời đất! Tao còn chưa biết để ý em nào thì làm sao mà có ý kiến ý cò giúp cho mày được chứ?
- “Tao biết mày có cách mà!” Thằng Bảo lại cứ nài nỉ tôi đến tội nghiệp, “Mày với Ngọc Hân vốn là bạn thân thì chả lẽ mày hông hiểu tính tình của Hân sao?”

Tôi gật gù:

- Hiểu thì cũng có hiểu chút chút, nhưng dạo gần đây thì hết hiểu nổi rồi.
- “Tại sao?” Bảo tròn mắt, ngạc nhiên. Tôi nhìn nó chăm chọc:
- Hiểu gì nổi, thương ai hông thương, đi thương cái thằng vốn nổi tiếng là *Ivan* ngốc nghếch như mày thì quả là khó hiểu.

- “Ừa?? Sao mày biết nàng thương tao!” Hai con mắt của thằng Bảo bật lên sáng rực khi nghe tôi nói thế. Hấn nôn nóng hỏi dồn, khiến cho tôi không khỏi nén được tiếng cười.
- “Thì tao với Hân là bạn thân nhau mà,” tôi quyết định phá Bảo, cho nên vẽ vờ để chọc hấn: “nè, dạo này nàng hỏi về mày hơi nhiều đó nha.”
- “Hỏi sao hở?” Bảo nôn nóng càng khiến cho tôi thích thú trong việc phá hấn hơn.
- Nàng hỏi đủ thứ: hỏi Bảo có bồ chưa, hỏi Bảo có thích đi xem phim không, hỏi nhiều lắm, tao không nhớ hết.
- Rồi mày trả lời sao hả Nhân?
- Ô, thì dĩ nhiên tao nói mày chưa có bồ chứ sao!
- “*Thanks a lot* nha mày!” Bảo vỗ vai tôi cười hề hề. Tôi chợt thấy hấn vui tươi, hồn nhiên lạ. Đúng là sức mạnh của tình yêu có khác.
- “Ê Nhân, mày làm ơn làm quân sư quạt máy cho tao đi mà.” Bảo lại năn nỉ.

Nhìn đôi mắt van lơn đầy thành khẩn của nó, tôi xiêu lòng:

- Thôi được để tao bày cho mày vài cách hén! Mà mày có siêng năng và chịu cực được không vậy??
- “Được mà, được mà! Mày nói thử tao nghe đi!” Bảo nhanh nhẩu. Tôi cười rồi kê vào tai hấn gọi ra vài ý kiến.

Hấn nghe xong mặt mày hí hửng chạy tót ra cửa.

- “Mày đi đâu vậy? Bài tập còn chưa làm xong mà?” Tôi ngạc nhiên, chứng hững.
- Tao đi mua hai tô mì để gọi là ra mắt quân sư!

Nói rồi hấn chạy biến đi mất. Tôi chỉ đành ngồi nhìn theo nó mà phì cười ... Tình yêu! Hmm ... là cái chi đây hở các bạn? Sao nó lại khiến cho thằng bạn thân vốn khờ chậm chạp của tôi lại trở nên nhanh nhẩu đến lạ kì!

Tình yêu! Đố ai định nghĩa được, tôi thì chịu!

- Thế nào?
- Xong rồi! Bảo đảm đúng bài bản của quân sư mà!
- Ê, Hân vô lớp rồi kìa. Đừng hỏi hộp nha mày!
- Hơi run tí thôi à!

Tôi cười rồi ôm cặp trở về chỗ ngồi cuối lớp của mình, và lên quan sát Hân. Như mọi hôm, nàng xoay sang nhìn tôi cười. Tôi khẽ gật đầu chào nàng. Cả tôi và Bảo đều hồi hộp chờ đợi nàng ngồi vào bàn. Nhưng không, nàng vẫn đứng đó trò chuyện với Trâm Anh, cô bạn ngồi cùng dãy bàn với nàng.

- Chuyện gì đây chứ! Mau ngồi vào chỗ đi!

Tôi gắt thằm trong bụng. Thành Bảo xoay sang nhìn tôi lo lắng. Tôi gắng cười để trấn an nó. Không hiểu sao, nhịp tim tôi cũng đập khá nhanh.

Từng giây phút trôi qua sao mà chậm chạp. Hai thành tôi cứ ngóng mắt về phía ấy chờ đợi. Ngọc Hân vẫn chưa chịu ngồi vào chỗ của nàng. Dường như rằng thời gian bị kéo dài ra y hệt cây kẹo kéo, cứ dài, dài mãi, dài mãi theo từng nổi bồn chồn của cả Bảo và tôi. Có lẽ không kềm nổi, Bảo lật đật, ôm sách vở chạy xuống chỗ chỗ với Thành để ngồi cạnh tôi.

- Mày run hả?

- “Đâu có!” Nó trả lời mà hai mắt vẫn dán chặt về phía Hân.

- Còn nói không!?

- Hmm... ừ, hơi run tí! Thì lần đầu tiên mà, hông run sao được!

- Hơi gì! Tao thấy mày run bạo đó. Làm ơn đừng có run ... làm tao run theo bây giờ.

- Mà mày nghĩ có chắc chắn được không đó?

- Được mà! Yên chí đi! Tao làm quân sư bảo đảm bình không sai đường lối đâu.

- Tao tin mày, và giao trọn cho mày đó nha.

- Đừng lo! Tôi vừa trấn an nó thì bóng dáng của cô Thoa đã xuất hiện.

- “Phải vậy chứ, mau ngồi xuống đi bà!” Tôi lại réo thằm trong bụng.

- Ô, chết tao rồi! Nhỏ Trâm Anh đổi chỗ với nàng rồi Nhân ơi!

- “Noooooo...!” Tôi cũng sững sờ buột miệng la lên, khiến cho cả lớp ngạc nhiên quay lại nhìn.

- “Nhân hôm nay hông học bài hay sao mà vừa trông thấy cô là đã la No rồi hả.” Cô Thoa nhìn tôi chằm chọc.

- “Dạ đâu có!” Tôi chôi quanh.

- À, vậy à, vậy để cô gọi em lên trả bài hén.

- “Chít chắc tao rồi Bảo ơi!” Tôi gườm Bảo: “Hôm nay tao hông có học bài kỹ đó nha. Cái gì là *present perfect* tao hông nhớ lắm đó.”

- “Đừng lo, có chi tao dất mày đi ăn bù lại!” Bảo trả lời yêu xịu.

Hân nhìn hai đứa tôi với nụ cười trên môi. Nàng đâu biết rằng, trong lòng bọn tôi đang héo như lá mùa thu. Thành Bảo héo vì nàng bất chợt đổi chỗ ngồi với Trâm Anh, khiến cho kế hoạch H1 của bọn tôi bị bể. Còn tôi thì héo vì sắp sửa bị kêu lên bảng trả bài Anh Văn. Hmm... khổ rồi! Tình ơi là Tình. Báo hại tôi rồi đây nè! Bất chợt tay tôi bị lay mạnh.

- Gì nữa đây, làm ơn để cho tao tranh thủ học bài mà.

- Chít chắc rồi Nhân ơi! Trâm Anh khám phá ra rồi kia!

- Thiệt sao?

Tôi vội vàng nhìn sang dãy bàn của Ngọc Hân và Trâm Anh. Quả nhiên, “kế hoạch H1” của tôi và Bảo đang bị Trâm Anh moi ra “tìm hiểu.”

Đó là chùm hoa ti gôn phơn phớt tím hồng mà Bảo đã cất công trèo hàng rào nhà hàng xóm để hái tặng cho Ngọc Hân sáng nay. Ngọc Hân rất thích hoa ti gôn. Cho nên, tôi nói Bảo hãy ráng hái tặng cho nàng mỗi ngày, rồi lên để trong gầm bàn của nàng. Nàng sẽ vừa thích thú, vừa ngạc nhiên, chừng đó chắc chắn sẽ có dịp thổ lộ bầu tâm sự. Ai dè, ngay ngày đầu tiên, cái kế hoạch đó đã thất bại ngoài dự tính!

Tôi bật phì cười khi trông thấy Trâm Anh ngơ ngáo với chiếc gọng kính dày cui đảo mắt vòng quanh lớp để tìm coi ai là kẻ đã lên tặng hoa. Thành Bảo dĩ nhiên là vội vàng cầm lấy cuốn tập che kín mặt, giả vờ như đang chăm chú đọc, và tôi, còn chưa kịp «đấu mình» thì giọng cô Thoa đã lanh lảnh vang lên:

- Người cuối cùng “Nguyễn Trọng Nhân.”

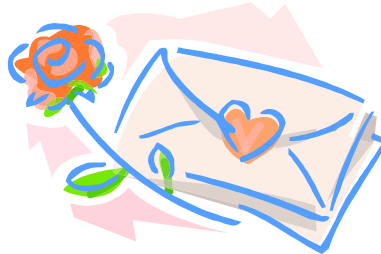
- “Thôi rồi! Tao chít chắc rồi Bảo ơi!” Tôi nặng nhọc bước lên «đoạn đầu đài» với nụ cười méo xẹo.

- “Có học bài không?” cô Thoa nhìn tôi hỏi.

- Dạ ... học sương sương!

- Chết chắc!

- Dạ chắc chết!

Cả lớp cười râm lên, chỉ riêng Ngọc Hân là xịu mặt xuống và Bảo thì dí mắt vào trang vở giả đồ như không để ý đến...

- Ê mày, kế hoạch H2 này có bảo đảm thành công không vậy?
- Bảo đảm mà! À mà mày còn tiếp tục kế hoạch H1 không vậy?
- Thì mày kêu tao cứ tiếp tục thì tao cứ tiếp tục chứ sao!
- Tốt lắm! Mày thấy đó, Ngọc Hân đâu còn đổi chỗ ngồi với Trâm Anh nữa đâu! Nàng đã biết có người lén tặng hoa cho nàng rồi, và đang hồi hộp vì hông rõ chàng ta là ai đó. TỨC cười quá, cứ hể gặp tao, là Hân cứ hỏi tao có biết người đó là ai không.
- “Vậy là chết tao!” Bảo la lên.
- “Sao chết?” Tôi ngạc nhiên.
- Nàng hông biết là ai thì làm sao tao lên tiếng.
- Ngốc quá! Thời cơ chưa chín mùi mà sao lên tiếng cho được! An tâm đi, tao đã tính toán sẵn cả rồi, chắc chắn mày không lọt mắt xanh của nàng đâu.
- À mà Nhân nè...
- Gì hở?
- Có vấn đề rồi mấy ơi?
- Gì nữa đây?
- Cái giàn hoa ti gôn cạnh nhà tao bị tao «giải tỏa» gần trụi hết rồi! Bà chủ nhà cứ sáng sáng là ra đứng chửi um xùm. Cũng may mà bà chưa biết tao là thủ phạm đó. Đạo này bà mới mua con chó lớn lắm mấy ơi! Sáng nay, nếu tao không nhanh chân thì chắc tao te tua với nó rồi đó.

Tôi vỗ vai Bảo bật cười:

- Ráng đi mấy! Ai biểu, ở không phờ phờ như tao cho sướng hông chịu. Yêu chi cho khổ, khổ rồi thì đừng than.
- Thà chịu khổ còn hơn chịu lỗ mà mấy!
- Ê, nàng xuất hiện rồi kìa! Chuẩn bị chưa?
- Rồi! Mà sao tự đứng tao run quá mấy!
- Trời đất, nhát như mấy vậy thì ở nhà với mẹ đi.
- Nói quê mấy, tự ái đồn dập rồi nè!
- Gan lên tí đi ông thân! Nàng sắp tới rồi kìa. Tao đếm 1, 2, 3 xong là hành động liền nghe chưa?

- Yes, sir!

Từ bên dưới lầu, Ngọc Hân trong tà áo dài trắng dịu dàng, cùng chiếc băng đô cũng màu trắng cài ngang suối tóc đen mượt, trông thật duyên dáng, đang sóng bước cùng với Trâm Anh đi vào lớp.

- Chuẩn bị nha! Tôi đưa mắt ra hiệu với Bảo rồi đếm một ... hai ... hai... rưỡi ... BA!

Sau khi dứt tiếng đếm, tức thì một “trận mưa” bằng những cánh hoa dâu lập tức trút xuống, phủ quanh Ngọc Hân và Trâm Anh. Con gió trưa nhẹ quỵện lấy những cánh hoa dâu, xoay tròn, bay lượn lơ, y như những cánh chong chóng, chậm rãi rơi quanh gót chân của hai nàng.

Cả Trâm Anh và Ngọc Hân đều ngẩn người ngạc nhiên, thích thú ... Trâm Anh thì buông cặp vở, mãi mê đuối bắt, đùa giỡn cùng những cánh hoa dâu đang xoay trong gió, còn Ngọc Hân thì vội vàng ngược mắt nhìn lên, tìm kiếm ai là người đã bày ra cái trò này.

Nép bên ô cửa sổ, tôi lén quan sát gương mặt của Hân. Tôi biết nàng rất vui sướng trong lòng, vì rằng Ngọc Hân rất thích đùa giỡn cùng những cánh hoa dâu. Lúc còn bé, hai đứa chúng tôi và Hân thường tay trong tay, dung dăng dung dề đi nhặt những cánh hoa dâu về nhà chơi chung ... và giờ đây, Hân có nghề đầu giấc mơ từ thừa bé con của nàng đã thành sự thực. Một trận mưa hoa dâu, một rừng chong chóng bay trong gió...

- “Ui chà, nàng cười tươi quá Nhân ơi!” Thằng Bảo say sưa reo lên.

- Thấy không! Tao bảo đảm với mấy là nàng thích mà. Trâm Anh còn mê huồng chi là nàng hở.

- Quân sư này quả là lợi hại đó nha.

Tôi còn chưa kịp kêu thằng Bảo đứng ra phía cửa sổ cho Hân biết mặt thì lỗ tai tôi đã bị ai đó néo ngược lên, đầu nhói:

- Hmm... bắt được tại trận hai cậu xà rác trong trường hén. Tôi phạt hai đứa sau giờ học phải ở lại quét cho sạch.

Phen này lại khổ rồi. Cô Hải, trường khôi kỷ luật đang «đăng đăng sát khí» nhìn hai thằng tôi. Càng tệ hại hơn là cả Ngọc Hân và Trâm Anh đều đã chứng kiến hai chàng đang bị cô giáo xách lỗ tai. Quê xệ quá chừng. Tôi chỉ còn có nước muốn độn thổ.

- “Đúng là làm ơn mắc oán mà!” Tôi lau bàu rủa thằng Bảo sau khi cô Hải đã bỏ đi! Quả nhiên, yêu là khổ.

- Thôi mà, có gì lát nữa tao sẽ quét giùm mày luôn cho.
- “Mày nói đó nha!” Tôi vừa xoa lỗ tai đang đỏ bừng, vừa cúi thủi ôm cặp bước vào lớp hướng nghiệp.

Ngoài trời, nắng trưa vàng hoe, lốm đốm trên tàng cây như những đóa hoa diêu lạt.

Bị phát hiện, thằng Bảo đâm ra luống cuống hẳn lên. Nó không còn biết phải nói sao.

- Gì mà mày lo cuống lên thế!
Tao đã nói chuyện với Hân rồi.
- Mày nói sao hả Nhân?
- Ờ thì tao vì mày mà phải giả dạng đi «thương thâm» nhờ Trâm Anh chứ sao!
- Tao không hiểu.

Tôi đâm vào vai Bảo, chắc lưỡi:

- Mày quả là Ivan ngọc nghêch mà! Có nghĩa là khi Hân hỏi tao ai bày ra cái trò đó thì tao nói là tao bày ra để cho Trâm Anh vui, hiểu chưa.
- Rồi Hân nói sao!
- “Nàng chỉ cười thôi, không nói chi cả!” Tôi trả lời thằng Bảo mà không thành thật, vì rằng Ngọc Hân qua nụ cười của nàng, tôi biết nàng không vui. Nhưng chả hiểu sao, tôi lại không hỏi đến, mà chỉ biết gắng đóng cho trọn vai tuồng của mình để mà «vớt mặt» lại cho thằng Bảo mà thôi.
- “Dạo này mày còn rủ nàng đi chơi hay sang nhà tìm nàng không?” Tôi hỏi Bảo, hầu xoay câu chuyện sang hướng khác.
- “Ờ, thì cũng thỉnh thoảng thôi, nhưng mà...” Bảo chần chừ...
- Mà sao??

Hắn im lặng một lúc rồi thờ dãi:

- Tao có cảm tưởng như Ngọc Hân chưa bao giờ để ý đến tao!
- “Vậy à? đừng lo, rồi có lúc hành động của mày sẽ làm cho nàng cảm động mà!” Phóng mắt nhìn qua vòm cong của ô cửa sổ, tôi nói nhưng không tập trung lắm.

- Nhân nè, tao cảm thấy giữa tao và Hân không hợp và hiểu nhau lắm.
- Từ từ mà... thời gian sẽ giúp mày và Hân hiểu nhau hơn.
- Nhưng Trâm Anh...

Bảo chưa nói dứt câu thì đã bị tôi vỗ vai hắn:

- Ê, nàng tới rồi kìa. Phen này làm theo kế hoạch của tao nha. Chắc chắn sẽ không thất bại đâu.
- Nhưng mà tao...
- “Còn nhưng với nhệ gì nữa chứ...!” Tôi đẩy Bảo về phía bàn của Ngọc Hân, rồi ríu rít đốc thúc hắn: “nhanh lên mày, nàng gần đến rồi kìa!”

Bảo cầm chùm hoa ti gôn lặng lẽ bước về phía bàn của Ngọc Hân đợi sẵn. Hắn nhìn tôi lạ hơn mọi khi.

- “Nhớ làm theo như lời tao dặn là ngon lành mà! Đừng lo!”

Tôi giờ nắm tay lên ý nói chắc chắn sẽ thành công, rồi lật đật ôm cặp bước ra ngoài dãy hành lang, để lại

mỗi mình Bảo đang đứng tần ngần trong lớp cùng với chùm hoa ti gôn.

Ngọc Hân đến. Tôi vội lánh ngay sau trụ cột để tiện theo dõi diễn tiến của sự việc. Nhìn cái dáng ngờ nghệch của Bảo đang lui cui tìm cách giấu chùm hoa ti gôn trong gầm bàn của Ngọc Hân, lòng tôi vui vui. Phen này nhất định sẽ thành công, vì rằng Ngọc Hân sẽ biết ai chính là người tặng hoa cho nàng bấy lâu nay.

Nhưng không, sự việc lại xảy ra hoàn toàn không như tôi dự định, và chính Bảo lại là kẻ làm cho tôi ngạc nhiên, sững người vì bất ngờ nhất. Thay vì đặt chùm hoa vào bàn của Ngọc Hân, Bảo lại đặt nó vào bàn của ... Trâm Anh! Oái, gì kỳ vậy nè! Thằng này có uống lộn thuốc không hay run quá rồi quáng gà chẳng? Cả Ngọc Hân và Trâm Anh đều đã thấy!

Qua cử chỉ của hai người, tôi đoán biết, cả hai cũng ngạc nhiên vô cùng. Vì khoảng cách quá xa, nên tôi không nghe được ba người đang nói gì, chỉ thấy rằng sau một lúc thì Trâm Anh có phần bẽn lẽn, và Ngọc Hân quày quả bỏ ra khỏi lớp.

Í chà chà, cái thằng Bảo khờ khạo này đang muốn giờ trò gì đây! Phen này, phải lôi nó ra tra khảo mới được. Dám cãi lại quân sư thì chết chắc!

Thê là tung tích của «quân sư quạt máy» đã bị bại lộ. Ngọc Hân làm mặt giận với tôi mấy ngày liền vì hai «tội trạng»: 1. Biết mà hông chịu nói, còn bày trò. 2. Dám bịa chuyện gạt nàng. Hmm... mà cái tội thứ hai coi bộ nặng nhất cho nên nàng cho tôi dze ngọt xót. Bao nhiêu lần nài nỉ đi xem xi nê đều bị nàng lác đầu từ chối. Bao nhiêu lần hỏi lộ, xin huê bằng mấy bịch kẹo me đều bị nàng hồng thềm chiếu cô. Rồi tới các tờ thư xin lỗi đều không được nàng ghé mắt duyệt qua. Khổ rồi các bạn ạ! Chuyện gì chứ, chọc con gái giận thì trời gầm cũng hông chịu tha đó!

Thằng Bảo này quả thật là báo hại tôi mà. Tự đứng đi «khai báo» với nàng đầu đuôi tí mì làm chi để giờ đây tôi phải ôm lấy một cái bầu tâm sự đầy căng.

Vài tuần trôi qua, Ngọc Hân vẫn còn làm mặt giận với tôi. Thú thật, tôi cũng chả biết vì sao nàng lại giận tôi dai dẳng đến như vậy. Nếu xét về các tội trạng mà nàng đã «phán» thì tôi nghĩ tội của tôi cũng nên được «châm chước» và «khoan hồng» tí ti chứ. Chẳng qua tôi chỉ có lòng tốt muốn giúp đỡ hai người bạn của mình mà thôi.

Thật là chả hiểu nổi. Bí đường, tôi bèn tìm đến Trâm Anh, cô bạn gái thân nhất của nàng với bịch chè đậu trên tay. Tôi hỏi Trâm Anh, Trâm Anh chỉ liếc xéo tôi một phát lạnh như nước đá, bén như dao bào, sau khi đã tận tình chiếu cô bao chè đậu.

- Nhân làm cái gì thì tự Nhân biết.

Câu trả lời «lỡ vốn» quá, vì nếu tôi biết thì tôi đâu cần gặp Trâm Anh để hỏi làm chi!

Thấm thoát mà chỉ còn hai tháng nữa là chúng tôi sẽ thi vào đại học rồi! Bài vở ôn thi mỗi lúc một nhiều, cho nên, tôi dần dần vui đi những «dày vò» trong lòng mình. Cho đến một hôm, Ngọc Hân vì bị bệnh, không đến lớp được. Nàng tìm sang tôi để mượn bài học. Khi đón Hân ngoài cổng, không hiểu sao, tôi lại bồi rối vô cùng,

cứ ú a, ú ó, chả biết nói chi. Phần Hân, gương mặt nàng vẫn «lạnh lùng tới bên» và ánh mắt nhìn tôi vẫn đầy nghiêm nghị.

- Tôi nay, Nhân học bài xong mang tập sang cho Hân mượn nhé!

- Được mà, không thành vấn đề!

Chợt nghe tiếng nhạc văng vẳng từ trong phòng của tôi, nàng tròn mắt hỏi:

- *Lionel Richie?*

Tôi gật đầu! Nàng chợt tỏ ra vui vẻ:

- Nhân có thể cho Hân mượn sang lại được không?

- Chuyện nhỏ! Tôi nay Nhân sẽ sang cho Hân luôn!

- Cám ơn trước nha!

- Ừm... không có gì! Tôi nay Nhân qua hén.

Nàng gật đầu rồi quay bước ra về. Tôi ngó người ra vì còn nhiều điều tôi muốn nói cùng nàng lắm. Nhưng không hiểu sao, khi đôi diện với nàng, tôi lại không nhớ được cái chi cả.

Rất may, đầu óc «Gia Cát Lượng» của tôi lại đem đến cho tôi một «sáng kiến» ...

Tôi lật đặt đóng sầm cửa, ba chân, bốn cẳng chạy tót vào trong phòng tí nữa là tông phải mẹ tôi.

- Thằng khi! Lớn đầu rồi mà còn chẳng có ý tứ gì cả.

Mẹ mắng tôi. Nhưng tôi chỉ cười thầm, vì rằng mẹ có biết đâu, thằng con của mẹ vốn có rất đầy «ý tứ» đó.

Không rõ là tôi lại làm sai cái gì đây các bạn ạ cho nên từ sau cái hôm Ngọc Hân trả lại cho tôi cuốn tập, thì nàng lánh né tôi chả khác nào như lánh tà. Cái tánh của tôi lại gàn bướng có hạng. Cho nên, tuy rằng tôi muốn gặp Hân để «làm sáng tỏ vấn đề» nhưng hai cái chân của tôi lại chả chịu lê qua gặp nàng tí nào cả.

Rồi kỳ thi cuối khóa cũng đã đến. Tôi cũng như Hân đều bù đầu vào bài vở! Suốt hai tuần liền, chúng tôi chỉ

«nhìn thấy nhau» vài lần trong trường mà thôi, rồi ai lại trở vào phòng thi của người đó...

Thi cử xong xuôi, lớp chúng tôi tổ chức buổi cắm trại ngày hôm nay tại Lái Thiêu! Đây có lẽ sẽ là buổi cắm trại cuối cùng có đầy đủ mọi thành viên của lớp, và cũng là buổi trại để tiễn biệt nhau bước ra khỏi ngưỡng cửa của nhà trường trung học.

Bên ngoài sau bữa ăn trưa, rải rác từng nhóm đang quây quần trò chuyện dưới những gốc cây, xum xuê bóng mát. Thành Bảo và ... Trâm Anh cũng đang ngồi cạnh nhau. Tôi chợt phì cười khi nhìn hai đứa nó. Bao nhiêu «kế hoạch» mà tôi đưa ra, rốt cuộc lại không có ăn nhập vào đâu cả. Chẳng những vậy, kết quả còn ngoài dự kiến của mọi người.

Bảo thì xoay sang «cặp kè» với Trâm Anh. Hấn có lần đã vỗ vai tôi thích thú:

- Bây giờ tao mới biết, tao và Trâm Anh hợp nhau lắm. Dù sao cũng cảm ơn những gì mà mày đã giúp cho tao. Nè, Nhân à, tao nghĩ bây giờ đến lúc mày tự lo cho mày rồi đó.

Lo cho tôi?? Lo gì chứ! Ngọc Hân còn «làm mặt ngẫu» với tôi kia kìa. Suốt cả buổi sáng nay, nàng có nói gì đến tôi đâu! Chán thật các bạn ạ! Không lẽ nào tình bạn giữa tôi và Ngọc Hân trên 10 năm qua, nay lại tan vỡ cả sao? Buồn buồn, tôi với tay ôm lấy cây *guitar*. Một cảm xúc chợt đến, nhẹ nhẹ len vào cõi lòng tôi khiến cho tôi bồi hồi, rồi say sưa thả hồn theo những âm điệu chợt tìm được.

Tôi lại, cả lớp quay quanh ngọn lửa trại bập bùng. Những tiết mục văn nghệ “bò tui” lần lượt được trình diễn thật hào hứng và vui nhộn. Cây đàn *guitar* được chuyển đến tay tôi.

- “Các bạn thân mến!” Tôi nói mà đôi mắt hướng về Ngọc Hân thật chân thành: “chúng ta sắp sửa chia tay nhau, sắp sửa chia tay cùng tuổi học trò trung học, một lứa tuổi đầy ấp những kỷ niệm đáng yêu...”

Tôi ngưng một tí khi bắt gặp ánh mắt của Ngọc Hân. Một thoáng xao động dâng trào:

- “Đôi với Nhân,” tôi tiếp, “đã có những hình ảnh kỷ niệm thật dễ thương, và cũng đã có những điều mà có lẽ suốt cuộc đời này Nhân không quên được! Ngày hôm nay, Nhân xin gửi đến các bạn một ca khúc mà Nhân vừa sáng tác lúc chiều này.”

- Ui chà, dữ dội ghê.

- Ác liệt vậy ta.

Đợi cho cả lớp thôi chọc phá, tôi lại nhìn sang Ngọc Hân tiếp lời:

- Tuổi học trò sở dĩ đẹp vì nó hồn nhiên và trong sáng. Ngày mai này chúng ta chia tay nhau, Nhân mong rằng những gì buồn phiền giữa chúng ta của ngày hôm qua hãy xí xóa hết, để chúng ta cùng giữ cho nhau những hình ảnh đẹp nhất của tuổi học trò làm hành trang trên bước đường đời mai sau... và bây giờ Nhân xin được hát tặng các bạn và tặng riêng cho một người bạn mà Nhân rất quý mến xem như là đóng góp một ít kỷ niệm trong mớ hành trang của các bạn nhé.

Tràng pháo tay vang lên. Tôi cười khê:

- Bản nhạc có tên là “Tò Tinh.”

Cả lớp lại vỗ tay rào rào rồi nhường ngay bầu không khí yên lặng lại cho tôi.

*“này người em ơi
người em áo trắng học trò
từ bao giờ
lòng tôi,
em ghé đến
phút giây nào
nhìn em, tôi đắm say
phút giây nào
tình yêu
đến trong tay...”*

Tôi hát say sưa. Dem tất cả lòng mình tuôn ra bài nhạc mà tôi đã phổ từ bài thơ hôm nào, tôi đã cố tình «để quên» trong quyển tập khi cho Ngọc Hân mượn:

*“... Làm sao nói
nói được lời yêu em
Làm sao nói
nói cho em được biết
Làm sao nói
nói cho vui buồn nhớ
Nói yêu em
nói bằng nhịp đập trái tim tôi.”*

Tràng pháo tay kéo dài sau khi tôi chấm dứt bài nhạc. Đôi mắt Ngọc Hân nhìn tôi thật lạ long lanh ngời ngời như những vì tinh tú trên trời...

Thằng Bào sau khi chúc tôi vài câu rồi vội bước sang một bên cùng với Trâm Anh để nhường chỗ lại cho Ngọc Hân. Nàng đến cạnh bên tôi, nụ cười bẽn lễn nở ra trên môi:

- Ra Nha Trang nhớ viết thư về cho ... gia đình ... và cho ... tụi này nha.

Tôi cũng chợt trở nên lúng túng lạ! Chiếc ba lô với vài thứ linh tinh vào lúc này thật là có công hiệu để cho hai tay tôi không còn cảm thấy bị thừa thãi.

- Ra ngoài đó ráng học ... rảnh thì ...
- “Thì sao?” Tôi ấp úng không kém nàng.
- Ô... Ừm... rảnh thì... mới được quyền nhớ tí ti.

Tôi chợt cảm thấy vui vui, và chính nỗi vui đó khiến cho tôi mạnh dạn hơn.

- “Nhớ ai mới được chứ?” Tôi chọc nàng.
- Xí! Hông thèm.
- “À nè!” Nàng nghe mặt nhìn tôi nở một nụ cười dí dỏm.
- Gì hở.
- Cuốn băng nhạc của *Lionel Richie* đó.

Vừa nghe nhắc đến cuốn băng ấy, tôi đã giật mình, mắc cỡ. Riêng Ngọc Hân, nàng chợt trở nên «nhõng nhẽo» ngắt tay tôi thiệt đau:

- Thí ghét! Nhân có biết ai là người đầu tiên nghe cuốn băng đó không?
- “Không phải Hân sao?” Tôi tròn mắt. Nàng lác đầu quấy quậy.
- Không phải Hân, mà là bà chị của Hân đó.
- Í trời, chết Nhân rồi.
- Ừ... chết Nhân mặc kệ, nhưng chết Hân trước đây nè, bị bà chọc quê quá đi, thí ghét Nhân quá, nên hông thèm nói chuyện với Nhân đó.

Vậy thì quả là chết tôi thiệt rồi các bạn ạ vì rằng trong cuốn băng đó mặt A thì tôi thâu cho Hân đầy đủ những bài nhạc của *Lionel Richie*, còn mặt B là ... phần xin lỗi và ... tâm sự của Nguyễn Trọng Nhân, tức tôi đây... Vậy mà bà chị nàng nghe qua trước thì quả là chết chắc.

- Trời ơi, đã thế, chị Hoa đâu có biết, đi vận âm thanh thiệt là lớn ... may mà bữa đó ở nhà chỉ có hai chị em, không thì Hân ngắt cho Nhân te tua luôn.

Tiếng còi xe lửa rút lên từng hồi, báo hiệu đoàn tàu sắp sửa lăn bánh khởi hành. Tôi vội vã bắt tay Bào và Trâm Anh tạm biệt.

- “Lần tới về sẽ ghé cho Nhân biết tay!” Ngọc Hân nheo mắt nhìn tôi cười, lén dấu hai giọt lệ long lanh vừa tuôn ra.

Tôi nắm lấy bàn tay của nàng, nói thật khẽ thật tha thiết:

- Nhân sẽ nhớ Hân thật nhiều.
- Hân cũng vậy! Nhân ra ngoài đó học ráng giữ gìn sức khỏe nha...

Rồi nàng nói nhanh khi tôi đã bước lên tàu:

- Hân sẽ chờ...

Đoàn tàu đã lăn bánh. Tôi ghi khắc vội vào con tim nụ cười của nàng, và bất chợt, bên tai tôi vẳng về lời nói hôm nào của Ngọc Hân:

- Tất cả những gì mà Bào làm ... nói thật ra không khác gì lời tỏ tình của chính ... Nhân, vì rằng Nhân hiểu Ngọc Hân thích điều gì hơn là Bào! Nhưng có điều là Nhân mới chính là chàng Ivan ngốc nghếch chứ không phải là Bào, vì rằng Nhân hông biết là từ lâu, Ngọc Hân đã rất mến Nhân.

Tôi chợt mỉm cười! Không đâu các bạn ạ! Tôi sẽ không còn là anh chàng *Ivan* ngốc nghếch khờ khạo như trong chuyện cổ tích nước Nga đâu!!

Tò Tình, làm sao để tỏ bày tình cảm đây? Tôi đã biết rồi, chỉ cần có hai con tim cùng rung động thực sự thì chắc chắn rằng tầng số của chúng sẽ giao cảm nhau ... Đó chính là tín hiệu của Tình Yêu, là lời Tỏ Tình tuyệt vời nhất.

Hoàng Vi Kha

Fairfax, VA

